

ÎN ACEST
NUMĂR

12

PAGINI

MEXICO 70

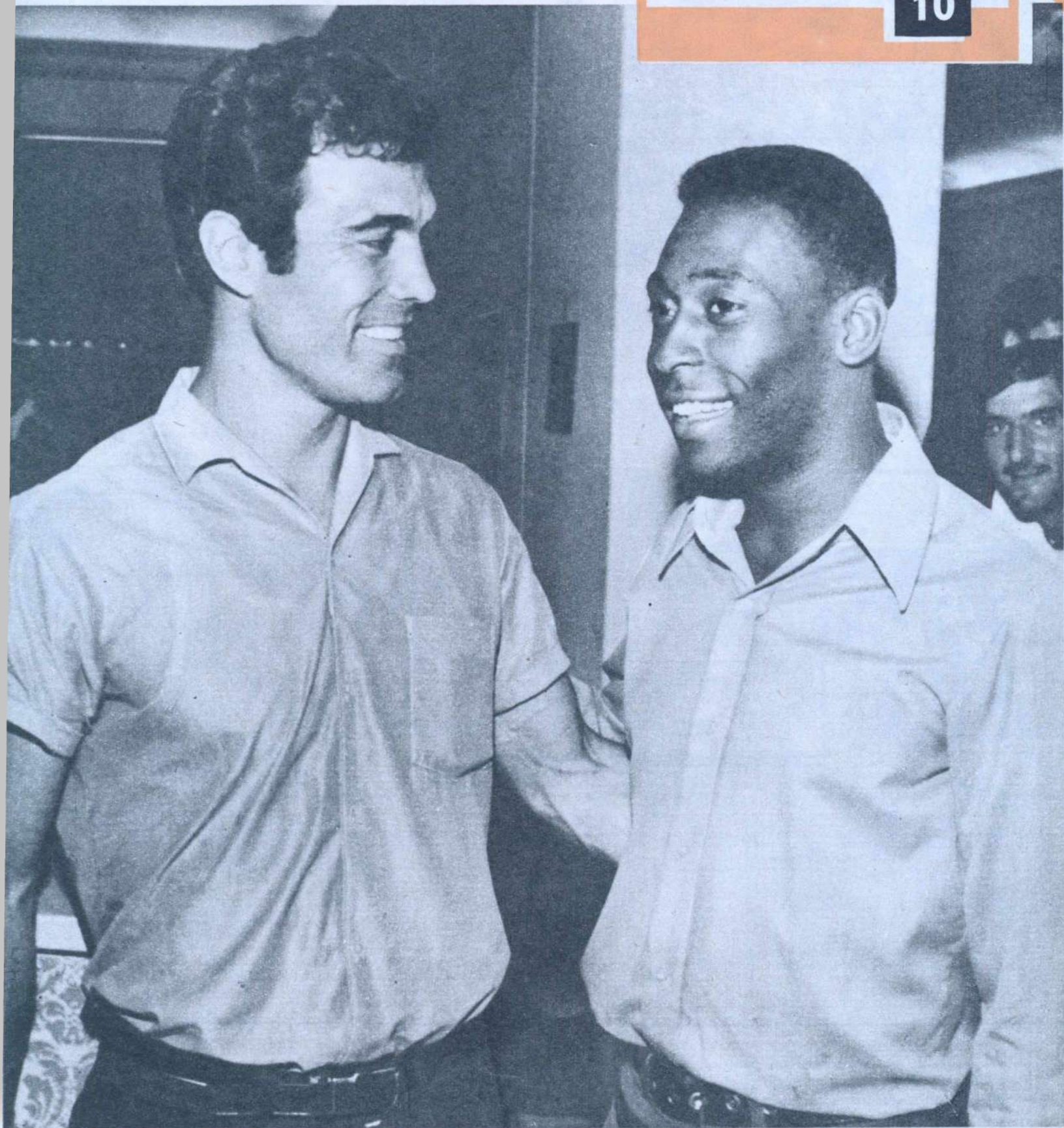
ÎNAINTE DE

GUADALAJARA

SPORT

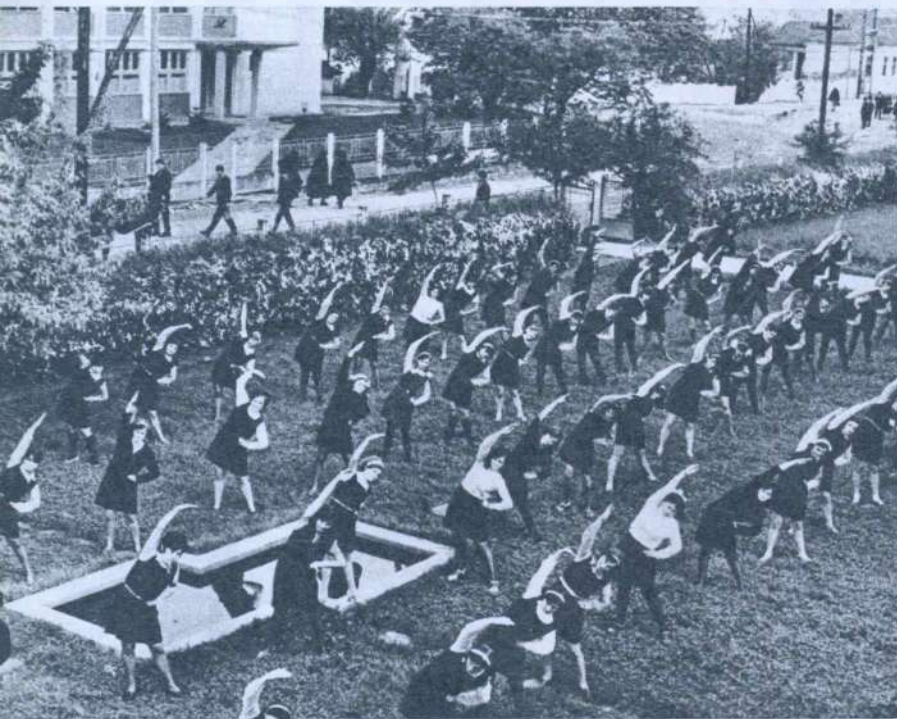
MAI 1970

10

MOCANU către **PELÉ**:
„Nu sînteți invincibili, maestre !“

Reportaj neobișnuit

Elevele Liceului agricol din Ciumbrud în timpul înviorării de dimineață. Nimeni nu bănuiește că numai în câteva ore primejdia se apropie...

Am plecat pentru un reportaj obișnuit la Ciumbrud. La Liceul agricol, unitate cu realizări frumoase atât pe planul profesional, cât și pe cel sportiv. Am ajuns în Aiud la 13 mai, la ora prânzului. Autobuzul ne-a dus pe șoseaua asfaltată până în Ciumbrud. Sub cerul senin și în căldura soarelui, apele Mureșului păreau că se dilată. Atâta tot. Ne-am cules materialul pentru reportaj și am început pregătirile pentru înapoiere. Într-un timp, se anunță că vine marele și înfiorătorul val al apelor distrugătoare. Și acest cumplit val a sosit mai repede și incredibil de mare. Cu 15 kilometri pe oră, apele au acoperit și au smuls tot ce au găsit în calea lor. Dealurile au scăpat. Au scăpat, au fost salvate însă și viețile primejduite, ale oamenilor și ale animalelor, au fost salvate însă și multe bunuri materiale. Au fost salvate printr-un efort colectiv al întregii populații. Un efort pe care nu și l-ar fi putut crede nici un om că i-ar fi propriu. Un efort eroic, un efort declanșat — fără nici o exagerare — fulgerător la chemarea organizației de partid și păstrat la același admirabil înalt nivel în tot timpul mării bătălii cu furia apelor, cu apa care din cel mai bun prieten i-a devenit dintr-o dată omului cel mai înveterat dușman. Un efort al cărui eroism i l-au insuflat și întreținut vizitele operative și cuvintele de îmbărbătare ale secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în zonele calamitate.

Treceau zilele, treceau orele, treceau minutele. Drumul înălțat, care unește Ciumbrudul de Aiud, a început să-și arate asfaltul. Se tre-

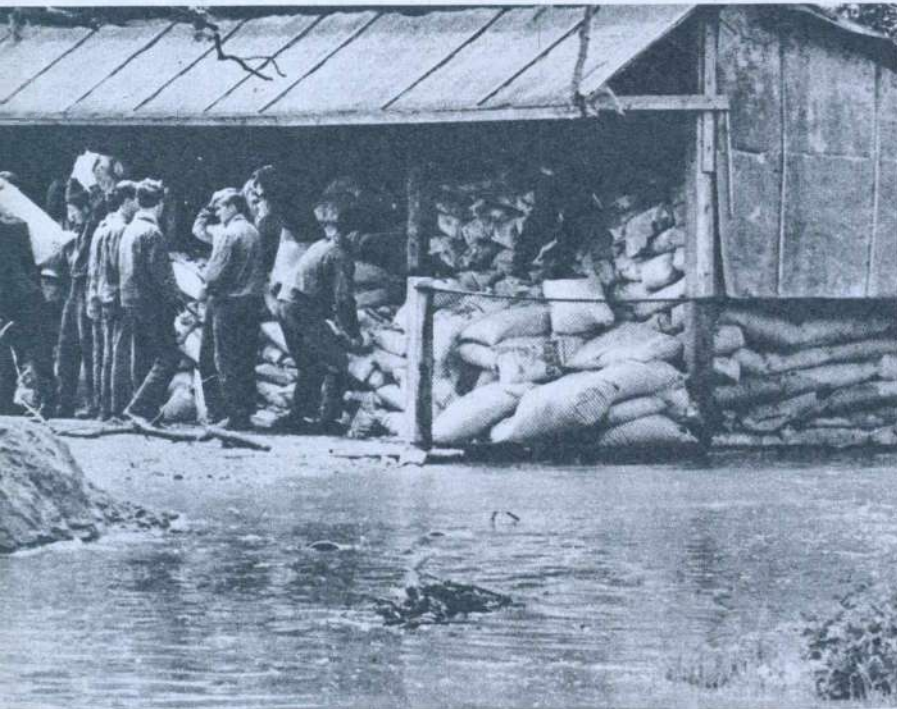
trăgeau apele. Incet, incet, încet. La cele două capete ale «podului» stăteau sute de oameni. Unii vroiau să ajungă din Ciumbrud în Aiud să-și reia munca, alții — din Aiud la familiile lor din Ciumbrud și din comunele învecinate. Stăteau sute de oameni la cele două capete ale «podului», pentru că apele Mureșului străpunseseră șoseaua în două locuri, iar prin spațiile formate șuvoaiele aveau o forță extraordinară. Directorul Liceului agricol, inginerul Alexandru Mezei, membru în biroul comitetului județean de partid Alba, a organizat pe loc improvisarea a două punți suspendate și joncțiunea s-a făcut în mijlocul unui mare entuziasm. Bărcile liceului și unității militare sosite s-au retras la pontoanele lor.

În drum spre Aiud, pe jos, în drum spre Cluj, auzeam vorbind oamenii. Vorbeau cu același căutăm cu care înfruntaseră apele. Vorbeau și promiteau să răspundă la continuare chemării partidului la lupta pentru înlăturarea cât mai grabnică a urmărilor dureroase ale acestei calamități naturale. Vorbeau cu calm. Vorbeau cu hotărâre. Vorbeau cu optimism. Vorbeau ceea ce mai deplină încredere în partidul comunist, în viață, în socialism.

Am ajuns pe calea aerului București. Reportajul «obișnuit» pentru care am plecat de fapt din Ciumbrud, îl vom publica în numărul viitor al revistei SPORT.

Horia CRISTE

Foto: Ion MIHĂIC

Elevele Liceului agricol din Ciumbrud salvează acum — între altele — sacii cu îngrășăminte azotoase, din calea apelor care cresc și înghit totul...

Apele au început să se retragă. Pe șoseaua care leagă Ciumbrudul de Aiud s'întinde una din cele două punți. În picioare, în planul al doilea, pe punte, directorul Liceului agricol, inginerul Alexandru Mezei (după ce a condus acțiunile de salvare a oamenilor și animalelor în comunele Lorinț și Rădești, este prezent acum în postura de priceput pontonier).

«Biroul Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport își exprimă convingerea că toți sportivii și activiștii mișcării sportive vor dovedi, și în aceste împrejurări grele, patriotismul fierbinte de care sînt animați, atașamentul lor neșărmurit față de partid și popor, față de cauza socialismului, că la succesele de prestigiu obținute în activitatea sportivă vor adăuga fapte de vrednicie în lupta pe care o desfășoară în aceste zile, sub conducerea Partidului Comunist Român, întregul nostru popor, pentru a depăși greutățile provocate de calamitățile naturii».

(din „APELUL Biroului Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport”)

NOTES

SĂ CUNOAȘTEM ȘI SĂ ÎNDRĂGIM ATLETISMUL

Conf. dr. Emil GHIBU

Atletismul — sportul «nr. 1» la Jocurile Olimpice. Această «amprentă» a atletismului nu reflectă însă decît una din particularitățile sale. De ce atletismul este apreciat aproape unanim ca una din principalele ramuri sportive, ca un sport de bază? În sinteză, din următoarele considerente:

• **ATLETISMUL POATE FI CONSIDERAT A B C-UL EDUCAȚIEI FIZICE ȘI MAJORITĂȚII SPORTURILOR.** Aceasta nu din cauza coincidenței fericite că atletismul începe cu litera A, ci deoarece atletismul = alergări, sărituri, aruncări. Or, unele din sarcinile de primă importanță ale educației fizice, mai ales în perioada de creștere a organismului, sînt cele referitoare la dezvoltarea fizică multilaterală și la formarea și perfecționarea mișcărilor naturale, necesare și folosite în viață. Într-adevăr, programele de educație fizică școlară (și chiar preșcolară) cuprind, ca un capitol principal, sarcini și exerciții legate de practicarea alergărilor, săriturilor și aruncărilor. În domeniul activității sportive propriu-zise atletismul constituie un excelent mijloc de pregătire fizică de bază pentru cea mai mare parte a sporturilor. Pentru fotbaliști, handbaliști, rugbiști, patinatori, jucători de volei și baschet, hochei ș.a. deprinderile corecte în alergările de viteză și semifond, în sărituri și chiar aruncări constituie un prețios fond general care potențează eficiența procedurilor și acțiunilor tehnico-tactice. În plus, la formarea rezistenței și vitezei, calități de multe ori hotărîtoare în obținerea performanțelor, nu numai la sporturile mai sus citate, ci și la box, lupte, canotaj, caiac-canoe, inoț, polo, tenis de cîmp, scrimă, schi, ciclism, haltere, pregătirea atletică are un cuvînt greu de spus.

Cu alte cuvinte, atletism de performanță fără pregătire în baschet (sau fotbal, box etc.) poate exista, dar nu și invers.

Experiența noastră, ca și din alte țări, confirmă valoarea deosebită a atletismului în contextul mijloacelor educației fizice și al metodicii antrenamentului sportiv modern.

În școlile unde o bună parte din lecțiile de educație fizică se fac în aer liber și în care se folosesc intens mijloace din atletism, pregătirea fizică, motricitatea generală a elevilor este bună. În privința sportului de performanță se poate observa o legătură directă între atenția acordată dezvoltării calităților fizice prin exerciții atletice și valoarea performanțelor sportivilor noștri, ca spre exemplu la lupte, handbal, caiac-canoe, box, volei. Astfel, la această din urmă ramură, forța loviturii de atac a lui Horațiu Nicolau = antrenamente la aruncarea suliței; reflexele și dețenta lui Aurel Drăgan = atlet complet (rezultate apropiate de categoria I în atletism la 100 m, săritura în lungime, săritura în înălțime, aruncarea greutății);

• **ATLETISMUL = ȘCOALA ALERGĂRII, ȘCOALA SĂRITURII, ȘCOALA ARUNCĂRII. PRIN URMARE ATLETISMUL CONSTITUIE ȘCOALA MIȘCĂRIILOR NATURALE, ESTE UNUL DIN CELE MAI NATURALE SPORTURI.** Într-adevăr, în viața de toate zilele, în excursii, în folosirea timpului liber prin sport, în perioada pregătirii militare, acestea sînt mișcărilor cel mai mult folosite. În sportul competițional (nu de puține ori) unii fotbaliști, baschetballști etc. își exprimă regretul că în special în perioada junioratului n-au acordat atenție pregătirii atletice, fapt ce i-a influențat negativ în randamentul sportiv; aceasta mai ales prin formarea unor deprinderi greșite în alergări și sărituri, slabi indici la rezistență și viteză:

(continuare în pag. 10)

ESTADIO
AZTECA

EVENIMENTUL
ANULUI

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

MEXICO 70

Au trecut doi ani de la ultima ediție a Jocurilor Olimpice și Mexicul își înscrie din nou în palmaresul său sportiv mîndria de a fi amfitrionul unei alte grandioase confruntări: Campionatul mondial de fotbal. Întru-

cît la această a IX-a ediție a Cupei «Jules Rimet» vor participa și reprezentanții țării noastre, revista **SPORT** afectează acestui eveniment un număr sporit de pagini, în care sînt inserate reportaje, interviuri, portrete, prezențări de echipe calificate în turneul final.

Stadionul AZTECA, din capitala Mexicului, pe care se va juca finala celei de a IX-a ediții a Campionatului mondial de fotbal (sus).

Piramida «EL CASILLO» («Castelul») din Chichen-Itza, datînd din perioada de cultură maya, pe al cărui vîrf era un templu, față și un disc sculptat în piatră, datînd din aceeași epocă, descoperit la Chincultic. Poate fi văzut un jucător care practica un fel de fotbal, fapt atestat de mînga și de apărătoarea de la genunchi (în medalion).

INCOMPARA

ROMÂNIA

(formulă probabilă pentru
2 iunie)

DUMITRACHE (absent în
jocul cu Iugoslavia), LU-
CESCU, ADAMACHE,
LUPESCU, DAN, SĂT-
MĂREANU, DINU, DEM-
BROVSCI, NUNWEIL-
LER, MOCANU, NEAGU,
DOBRIN.

Antrenorii emeriți EMERICH
VOGL și ANGELO NICULE-
SCU, în preajma celei mai grele
săptămâni din istoria echipei
noastre naționale...

Niciodată, în istoria sa, fotbalul românesc nu a avut un moment mai greu decât cel premergător startului în calificările pentru **Mundialul mexican**. Și poate că greu nu e chiar termenul potrivit. Există, așa spune, un sentiment al zădărnicii. Totul părea zăvorât... Tinerii fotbaliști români se aflau, așa spune, în fața unui munte imposibil de escaladat.

Și nu era numai realitatea obiectivă numită **Eusebio și Ballabio**, adică Londra 1966. Era, în primul rînd, **Zürich-ul 1967**, mai era **Budapesta** lui 0-6 și, ca să ne apropiem de momentul startului de la **Lisabona**, mai era și acel deconcertant 0-1 cu **R.D. Germană**, acasă, care punea parcă și mai mult pecetea neputinței noastre în fotbal.

Toate aceste suprapuneri de complex psihologic aveau, însă, și alte antecedente. Era la mijloc, în primul rînd, acea îndelungată așteptare, în care timp echipa noastră nu se apropiase de «grădinile Zeiței de aur». Mai era și lipsa de consistență a primelor trei participări (0-4 la **Montevideo**, cu **Uruguay**, în 1930; 1-2 cu **Cehoslovacia**, în primul tur, la **Triest**, în 1934; 3-3 și 1-2 cu... **Cuba** la **Toulouse**, în 1938).

Startul de la **Lisabona** a săpat și mai mult în nisipul resemnării. Acel 0-3 cu «umbra lui **Eusebio**» mărea pînă la irecuperabil handicapul... Și iată că tocmai în acele zile de toamnă s-a produs o răzvrătire fără precedent în sufletele «epigonilor» fotbalului românesc. La capătul crizei «portugheze», după acel neașteptat 0-0 cu **Anglia**, victoria asupra **Elveției** (2-0) a readus calmul, fără să liciteze, însă, prea mult, speranțele.

A urmat o iarnă rece, dar o iarnă în care echipa noastră s-a încălzit, ca prin miracol, în fața căminului feudal al **Wembley-ului**.

Primăvara a fost decisivă. «**Steaua lui Dumitrache**» a fulgerat cu două voleuri poarta lui **Ikononopoulos**, la **Atena**, iar «triumful de fier» de la **Lausanne** (**Răducanu + Boc + Dan**) a frînt, prin rezistență, nervii lui **Michaud**... Meciul de la **Lausanne** avea să devină, astfel, «meciul transmiterii puterilor».

Ultima repriză, cea a toamnei 1969, a fost, parcă, și mai grea. A fost nevoie de acea magnifică însușire a lui **Dumitrache** prin întreaga apărare portugheză, pentru ca **Dobrin** să înscrie golul victoriei în meciul cu **Portugalia**. A fost nevoie, în sfîrșit, de un mare echilibru lăuntric, pentru a rezista ofensivei grecești, după stupefiantul gol al lui **Domazos**.

La 16 noiembrie 1969, visul a devenit realitate. Pentru realizarea lui au luptat 25 de jucători. A fost o veritabilă «bătălie în mare». Selecția valorilor a fost dură. Să nu uităm că echipa s-a stabilit abia în ultimele două jocuri. Tinerii au forțat mereu, bătîndu-se pentru «un loc sub soarele echipei naționale». Și totuși, în această dialectică a valorilor, impresionantă este și replica celor învinși la **Lisabona**. Opt dintre cei 11 titulari ai «**Lisabonei 1966**», adică cei care păreau să părăsească definitiv scena după înfrîngerea dezolantă în fața «umbrei lui **Eusebio**» (**Gornea, Sătmăreanu, Dinu, Mocanu, Ghergheli, Dembrowschi, Dobrin și Lucescu**) sînt astăzi, din nou, în primele rînduri, la **Guadalajara**. De altfel, pentru atacul proiectat pentru 2 iunie, față de **Lisabona 1966**, apare un singur nume nou: **Dumitrache**.

Un singur nume nou... Dar ce nume!...

Profit de faptul că **Dumitrache** e foarte departe, pentru a reaminti suporterilor echipei naționale ce a însemnat intrarea lui în atacul României. **Dumitrache** înseamnă primul gol al calificărilor; **Dumitrache** înseamnă cele două «contro» formidabile de la **Atena**; în sfîrșit, **Dumitrache** înseamnă celebrul slalom (pomenit) din jocul cu **Portugalia**.

Dumitrache este, astăzi, expresia cea mai netă a noului și curajosului val fotbalistic românesc... Să sperăm că acolo, la **Guadalajara**, **Dumitrache** se va conecta, ca un instinctiv ce este, la fiorul acestei investiții...

PORTUGALIA – ROMÂNIA 3-0

Mircea Lucescu: «La **Lisabona** am jucat un meci în necunoscut. Sau, dacă vrei, am jucat contra unui mit. Iar împotriva unui mit e greu să lupți. **Lisabona** are, însă, un mare merit: a pus capăt unei echipe și a dat plocare alteia...»

În fotografie: **Lucescu și Eusebio**.

ROMÂNIA – ELVEȚIA 2-0

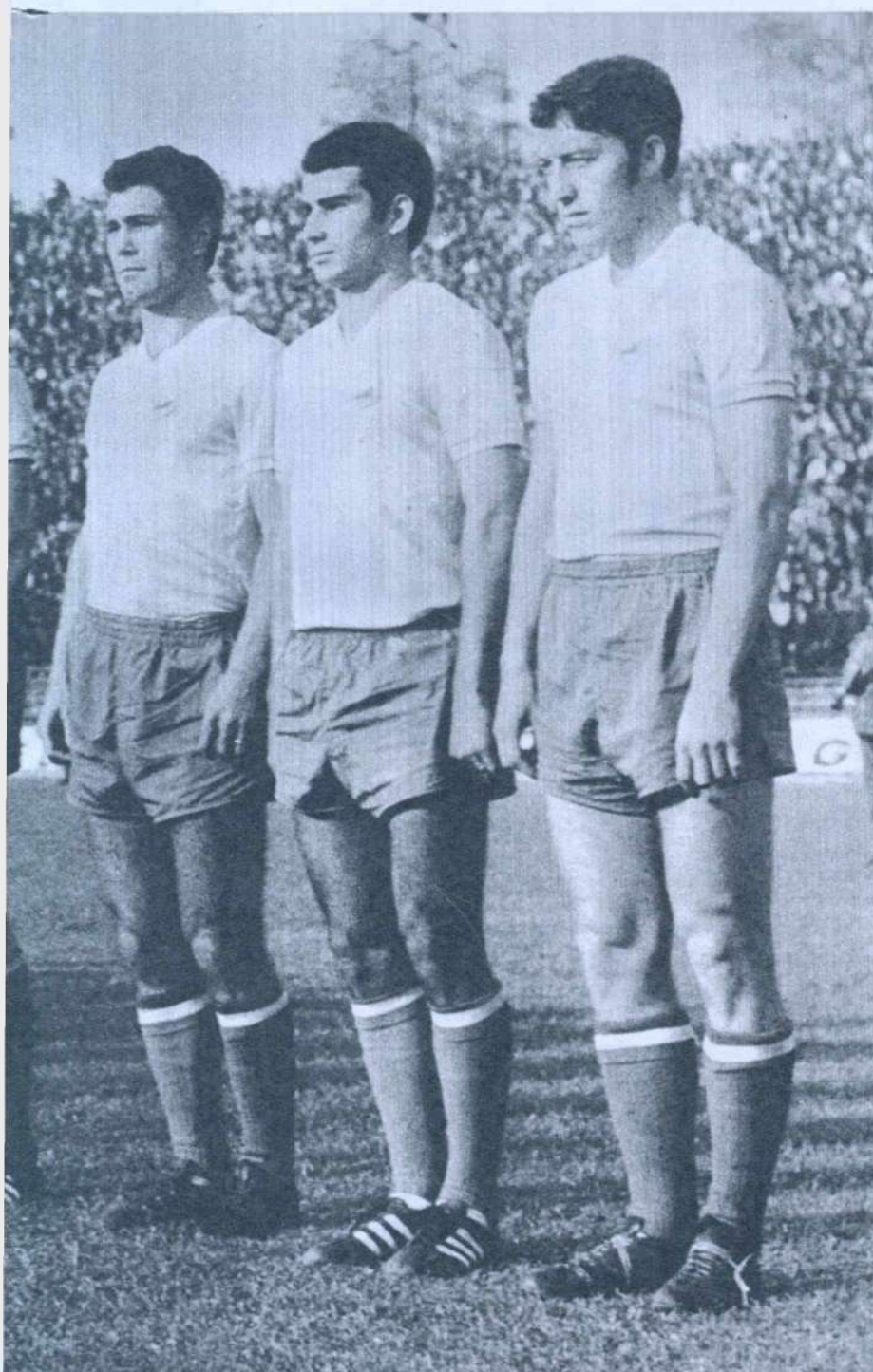
«Victoria asupra **Elveției** reface speranțele. Am pierdut o ocazie unică la **Lisabona**, dar **LUPTA E DESCHISĂ**. În fotbalul internațional, echilibrul a crescut vizibil».

În fotografie: «Foaiecă» **Dumitrache**, în fața unei numeroase asistențe...

A GUADALAJARA

Paginile de fotbal: Ioan CHIRILĂ

Legenda fotbalului mondial și a «Zeitei de aur» nu cunoaște situație în care o echipă tină, abia ieșită după ani și ani de anonim, cum este astăzi echipa României, să fi luat parte la un bal atit de select ca acela de la Guadalajara.

Oricit v-ați solicita memoria, n-ați putea găsi un raport de forțe similar.

E adevărat, în 1958, în Suedia, echipa Austriei (pe atunci în declin, ca și astăzi) a avut drept parteneri de grupă Brazilia, Anglia și U.R.S.S. Dar Brazilia nu cucerise încă titlul suprem, Anglia abia renunțase la «splendida izolare», debutind cu înfringeri neverosimile, iar echipa U.R.S.S. era un novice al Cupei, cu o neconfirmată carte de vizită: Helsinki 1952.

S-ar putea opune și o altă excepție, invocându-se, de pildă, sortii nemiloși care au oferit Bulgariei, în Anglia, parteneri de talia Braziliei, Ungariei și Portugaliei. Dar, chiar dacă gradațiile acestor echipe sînt o realitate — Brazilia, două titluri mondiale, Ungaria — 2 medalii de argint (1938 și 1954) — ele nu rezistă comparației cu Guadalajara.

În sfîrșit, o ultimă confruntare ar fi cea cu grupa vecină, «grupa Italiei — 1970». E adevărat, aici Israelul are în față două duble campioane mondiale (Uruguay și Italia), plus medalia de argint de la Stockholm (Suedia), dar și în acest caz Guadalajara rămîne teatrul celei mai teribile încercări pe care sortii au aruncat-o partenerului «fără galoane» care este echipa României. Într-adevăr, în grupa de la Guadalajara evoluează campioanele **ultimelor trei ediții** — Brazilia și Anglia — în timp ce Italia și Uruguay aparțin, prin victorii, trecutului îndepărtat. Iar dacă adăugăm și Cehoslovacia, finalistă la Roma și Santiago, autoare a răsunătoarei eliminări a Ungariei, argumentația nu mai are nevoie de probe.

Jucăm, deci, în grupa **incomparabilă** de la Guadalajara.

Ce gîndesc iubitorii fotbalului nostru?

Copleșiti în seara sortilor de la hotelul Maria Isabel, suporterii echipei naționale au început curînd să-și refacă iluziile. Și iluziile au crescut, au crescut mereu, ca un bulgăre de zăpadă în zi cu soare. Astăzi sînt foarte puțini cei dispuși să mai accepte ca pe un fapt obiectiv existența «incomparabilei Guadalajara». Astăzi, cei mai mulți sînt gata să sacrifice elementele de permanentă tehnică, tactică, în favoarea «cometelor» fotbalului nostru, care au apărut pe Wembley, la Lausanne sau la Stuttgart.

Am întreat pe cineva din conducerea fotbalului românesc, înainte de plecare, despre obiectivul concret al echipei noastre în Mexic. Mi s-a răspuns fără ezitări: «**Obiectivul acceptat de toată lumea este COMPORTAREA ONORABILĂ**». Dar, acest răspuns aparent generos impune o altă întrebare: ce înseamnă **comportare onorabilă**?

Fără îndoială că variantele sînt multiple. Am putea spune, chiar, că un stadion cu 100 000 de spectatori oferă tot atîtea variante, sub semnul permutărilor. Și, totuși, în aceste 100 000 de variante, există una pe care imensa majoritate a celor 100 000 de spectatori o repudiază fără șovăire: varianta în care echipa noastră, deși ar juca admirabil, ar pierde (fie și la mare luptă) cele trei jocuri ale grupei.

Ce va fi la Guadalajara?

Jucătorii noștri sînt, așa cum veti vedea în paginile următoare, optimiști. Fiind tineri și entuziaști, ei cred mai mult în uralele de o clipă ale tribunei decît în murmurul de dezaprobare al aceleiași tribune, la capătul meciului cu Iugoslavia.

Nu ne rămîne decît să admirăm această formidabilă încredere în forțele proprii, capabilă, uneori, să răstoarne calculele cele mai lucide.

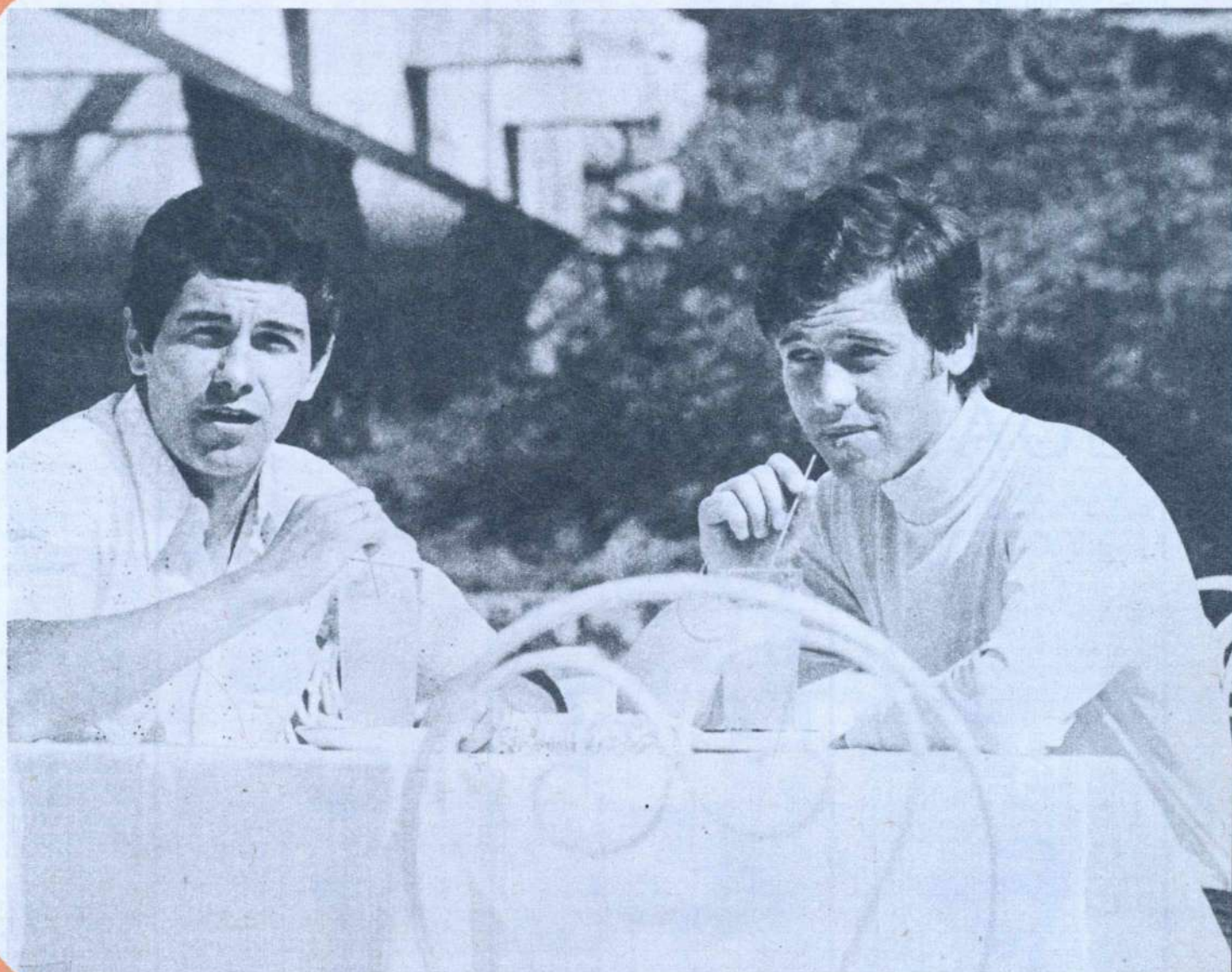
RĂSPUNSURI

Grupaj realizat de: Horia CRISTEA

Fotografiile: Paul ROMOȘAN

În așteptare...

EXPO'SPORT

LUCESCU

Da, am emoții. De altfel, acestea nu sînt altele decît emoțiile tuturor fotbalistilor noștri care au visat să contribuie la calificarea pentru turneul final al campionatului mondial. Acord prima șansă echipei Angliei. A doua șansă — și nouă, și brazilienilor, și cehoslovacilor. Cupa «Jules Rimet» ori va rămîne la Londra, ori va lua drumul Romei. Așa stînd lucrurile, nu-mi pot descoperi nici un fel de teamă, dar — să fie limpede — asta nu înseamnă că nu am convingerea că echipa noastră va lupta ca niciodată în ultimele patru decenii. Mă simt bine, tot mai bine, ca și colegii mei de lot. Dacă celor 25 de participări în echipa națională le vor urma alte 5 în Mexic, voi avea dreptul să sper la titlul de maestru emerit al sportului. Bine-ar fi ca aceasta să nu rămînă o simplă aluzie!

DUMITRACHE

Emoții? Am cu carul, ca orice om! E ceva normal, cu toate că, personal, în grupa noastră nu pot face categorisiri: echipe cu șanse și echipe fără șanse la calificarea în sferturi. Fiecare meci va fi foarte greu pentru noi, și va trebui să-i acordăm maximum de seriozitate. Dorința mea este să joc cît mai bine, să marchez cît mai multe goluri, chiar dacă numărul lor nu va solicita decît degetele de la o singură mînă. Este o dorință izvorîtă nu din plăcerea de a-i infirma pe scepticii și pesimiștii din tabăra noastră care susțin că atacul nostru va fi steril la Guadalajara. Mi-am dat jos ghipsul și intenționez ca la două-trei zile după aterizare să-mi reiau antrenamentele. Iar celor 14 participări ca tricolor să-i urmeze cel puțin alte patru!

Băieții noștri, înaintea celei mai grele și mai mari expediții din istoria fotbalului nostru, nu se sfîiesc să-și afișeze optimismul, să-și recunoască capacitatea lor de a înfrunța Anglia, Brazilia și Cehoslovacia, să-și mărturisească cu sinceritate voința de a nu părăsi Mexicul, la două zile după încheierea «operațiunilor» de la Guadalajara. Băieții noștri — față-n față cu cea mai grea grupă a Campionatului mondial din Mexic. Ne amintim de o anecdotă: Pe o stradă erau patru croitori. Unul și-a pus firma: «Cel mai bun croitor din oraș». Altul: «Cel mai bun croitor din țară». Al treilea: «Cel mai bun croitor din lume». Ultimul: «Cel mai bun croitor de pe strada asta». Cine știe, băieții noștri vor fi, poate, cei mai buni... «croitori» din grupă!

Fostul antrenor al lui Ipswich nu tolerează evaziunea fizică. El schimbă din nas când vede un talent înclinat să-și etaleze prea mult calitățile de virtuozitate. Iată de ce a «căzut» Jimmy Greaves. Iată de ce Osgood, noua stea a fotbalului insular, își face atât de greu drum spre «11»-le de la 2 iunie.

Forța echipei Angliei e, din acest motiv, în capacitatea de dăruire a acestor atleți care știu că au fost cooptați numai și numai datorită acestei calități. Bobby Charlton, însuși, cel mai latin dintre englezi, nu face excepție de la regula «singelui, sudorii și lacrimilor».

Aceasta este forța echipei Angliei. Dar, din această forță orgolioasă rezultă, am putea spune, și slăbiciunea ei. Atacul englez, deși furibund, are o monotonicitate care izbește deseori în gol. Și nu sunt puține cazurile când englezii, deși atacă în valuri nu izbutesc să deschidă scorul. Amintirea acestui 0-0 cu Uruguay, în uvertura

VIKTOR

rioritate tactică față de echipele prezente la Guadalajara. Remarcabilă e, de asemenea, accelerarea tempoului în faza de finalizare, unde un Adamo, un Jokl, un Petras sau un Vesely reușesc rupeți de ritm care potentează aparența acalmie existentă în jocul de la mijlocul terenului.

PETRAS

BRAZILIA este, orice s-ar spune, fosta campioană mondială. Amintirea Stockholm-ului nu pierde atât de ușor, deși brazilienii de astăzi pălesc, oarecum, pe lângă marile lor stele din perioada de glorie, când Pelé însuși nu se afla — desigur, și datorită vârstei — în prima linie.

Brazilienii jubilează (IERI) și speră (ASTĂZI).

ROMÂNIA în fața celor „trei mari“ de la GUADALAJARA

În fond, dacă stăm să ne gândim bine, nici nu știm care este cel mai puternic adversar al nostru în «grupa de foc» de la Guadalajara.

ANGLIA are de partea sa titlul mondial, și nu numai titlul. Englezii au ajuns la un soi de sincronism tehnico-tactic care face din echipa lor un ceasornic la discreția lui Alf Ramsey. Calitatea de bază a «campioanei mondiale» este tocmai organismul din ea. Englezii sunt cei mai buni atleți ai Guadalajarei. Ei nu mimează niciodată fotbalul. Ei îl joacă până la ultima picătură de energie. Din acest devotament funciar față de fotbal derivă, în fond, și concepția lui Alf Ramsey.

Francis LEE

Jeof ASTLE

Mick JONES

World-Cupa-ului, stăruie. La fel, și acel 0-0 cu Cehoslovacia, tot pe Wembley, nu mult după cucerirea titlului, când echipa lui Kvasnak era doar o formație care nu izbutise să se califice pentru «Londra».

CEHOSLOVACIA rămâne, indiferent de formă, un adversar întotdeauna redutabil. Și asta nu pentru că jocul de la Marsilia (4-1 cu Ungaria) a lăsat, în mod special, această impresie.

Cehoslovacia constituie o echipă în care s-au cristalizat mai multe tendințe și stiluri. Jucătorii cehoslovaci sunt (și ei) atleți — prin tradiție. De asemenea, elevii lui Marko au o disciplină pe care ar putea-o invidia orice antrenor din lume. Pe deasupra calităților fizice și tehnice recunoscute, fotbalistii cehoslovaci au, însă, o oarecare supe-

Brazilienii sunt, în continuare, virtuozii pe care îi admiră spectatorii tuturor meridianelor. Așa au fost întotdeauna. Așa au fost și în 1930, și în 1950, așa sunt și în 1970. Cu toate acestea, ei au strălucit doar la Stockholm și la Santiago, adică atunci când ECHIPA a izbutit să se ridice deasupra individualității.

De ce se întâmplă astăzi? Deocamdată, pentru un observator «din afară», starea de lucruri din sinul echipei braziliene nu pare favorabilă unei mari performanțe. Frământările din ultima vreme nu sunt întâmplătoare. Începând cu investirea ziaristului Saldanha ca selecționar al echipei naționale și terminând cu dilemele de astăzi, totul pare determinat de dorința de a depăși, cu orice preț, posibilitățile obiective.

Venirea lui Zagallo a provocat, fatalmente, o nouă schimbare de direcție, într-un moment când echipa Braziliei ar fi trebuit să-și pună doar problema șlefuirii ultimelor amănunte. De aici, o altă serie de probleme. Recent, un ziar vest-german a publicat o declarație a lui Zagallo, care a făcut senzație: «Voi fi nevoit să aleg între Pelé și Tostao». Iată, deci, că până și Zagallo, fostul partener de linie al lui Pelé, «coborâ pe pământ», manifestându-și reticenta față de legenda «Brazilia și Pelé».

Desigur că nu e cazul să punem semnul egalității între dificultățile de moment ale echipei braziliene și incapacitatea brazilienilor de a juca bine sau foarte bine la acest campionat mondial. Am considerat necesar, însă, să amintim toate aceste lucruri pentru că am pățim deseori de pe urma popularității exacerbate pe care au avut-o marile jucători și marile echipe.

Echipa noastră națională are, deci, în față trei adversari care, așa cum spuneam la început, nu pot fi plasati într-o ierarhie obiectivă, fiind la fel de puternici. Interesant îmi pare a fi, însă, sondajul pe care l-am făcut în rândul jucătorilor noștri, în preajma plecării spre Guadalajara. Răspunsurile lor, indicând toate rezultatele probabile ale meciurilor de la 2, 6 și 10 iunie (pe care le vom publica, poate, așa cum le-am promis jucătorilor — din motive lesne de înțeles — după campionatul mondial) demonstrează că echipa noastră se teme de campioana mondială, păstrează un oarecare respect pentru ceea ce ar putea fi, în zi mare, echipele Cehoslovaciei și tratează cu un optimism peste așteptări meciul cu Brazilia. Cu alte cuvinte, jucătorii noștri se tem de uriașă capacitate de efort a echipei Angliei, năstresc unele temeri față de ingeniozitatea soluțiilor tactice ale cehoslovacilor în zi bună și nu cred în capacitatea de mobilizare a marilor tehnicieni brazilieni într-o echipă bine sudată, până la startul campionatului mondial.

Ce vom face la Guadalajara? În orice caz, va trebui să demonstrăm o mare suplețe în reglarea registrelor echipei noastre, dat fiind diversitatea de stil a adversarilor noștri. Echipa României are misiunea foarte grea de a rezista tempo-ului infernal și permanent al fotbalistilor englezi, de a opune soluții tactice și mai ingenioase întregului arsenal de fantezie al fotbalistilor cehoslovaci și de a contracara exploziile de virtuozitate ale brazilienilor, care pot răsturna uneori, ele singure, toate preceptele derivate din ideea că omogenitatea este arma cea mai de preț a unei echipe.

Să sperăm că echipa noastră va reuși să găsească antidotul pentru toate situațiile existente. Găsirea unui asemenea antidot ar fi o formidabilă probă de MATURITATE.

Nici ploaia nu a putut întrerupe îndrăgitele meciuri de fotbal din campionatul interesociației. În fotografie: presiune la poarta echipei secției Vagoane, exercitată de jucătorii secției Scularie (tricouri în dungii).

a Uzina mecanică Nicolina—Iasi, sportivii — și alături de ei toți ceilalți muncitori ai uzinei — au trăit momente de înaltă satisfacție. Bilanțul întrecerii, care a cuprins toate consiliile udețene pentru educație fizică și sport, precum și cluburile sportive din țară, a dat câștig de cauză, la capitolul cluburi (grupa a III-a), sportivilor de la Nicolina. Li s-au înminat câștigătorilor diploma și steagul de club frunțas.

În fața recunoașterii unei munci duse cu pasiune și dragoste, în fața meritelor dovedite ale celor care au contribuit, cu modestie, la obținerea succesului amintit, noi muncitori de la Uzina mecanică Nicolina au fost câștigați de «fenomenul sport», manifestându-și dorința de a se înregimenta în rândurile marii familii a «vitejilor» uzinei (din cei aproximativ 3 000 de salariați ai «Nicolinei», 1 500 etalau la data premiei culorile vișinii ale clubului sportiv). Aceasta este în final victoria cea mai îmbucurătoare a clubului sportiv frunțas leșean, succes generator — avem convingerea — de noi și importante biruinți.

La clubul sportiv Nicolina sportul de performanță se dezvoltă cu o impetuoasă justificată de atenția deosebită ce se acordă sportului de masă. Nicolina a avut un reprezentant în lotul național de box (Gheorghe Călin cat. 71 kg); doi sportivi au fost solicitați în loturile naționale de tineret, iar alți 14 în loturile de juniori. Echipa de lupte libere activează în divizia A, iar echipa de clasice în «B». Jucătorii de fotbal ai Nicolinei se numără printre frunțașii diviziei C, iar terenul de fotbal al clubului are o instalație de iluminat, pentru joc în nocturnă. Sălile de sport, excepțional dotate, permit boxerilor, luptătorilor și halterofililor să-și desfășoare activitatea în cele mai bune condiții și pentru ca popicarii uzinei (sport cu veche tradiție la Nicolina) să nu se simtă nedreptățiți, de curînd a fost construită o arenă de popice cu 4 piste, una dintre cele mai moderne din oraș.

Despre sportul de performanță de la clubul Nicolina am putea spune multe alte lucruri (și nu lipsite de interes), dar ne oprim aici, întrucît sportul de masă se cere și el subliniat drept recunoaștere a contribuției majore pe care o are în alimentarea permanentă cu noi și noi elemente — dotate — a secțiilor din sportul de performanță.

La această unitate, ca o primă caracteristică a sportului de masă, ne simțim obligați să amintim programul competițional excepțional de bogat în care sînt angrenați salariații uzinei. Cupa «16 Februarie», «Cupa 1 Mai», Campionatul clubului la fotbal, șah, tenis și tir, Cupa «Metalurgistul», Cupa «Campionilor asociațiilor sportive», Cupa «Consiliului județean sindical», Cupa «30 Decembrie», «Crosul tineretului» sînt doar o parte dintre manifestările care atrag pe stadion și în sălile de sport muncitorii uzinei pentru a-și disputa înfîlțata. Numai la fotbal, la Campionatul clubului participă în faza pe ateliere peste 300 de muncitori, tineri și mai vîrstnici, iar disputa dintre secțiile Vagoane și Forjă a ajuns proverbială. La șah, desfășurarea unei singure competiții durează peste 3 luni și trebuie să se țină seama că muncitorii competitori joacă în fiecare zi. Eugeniei Boian, strungărită, în vîrstă de 31 de ani — cu doi copii — nu există să-i «scape» de peste 12 ani, vreun turneu de șah. De altfel, Eugenia Boian face parte din reprezentativa de șah a clubului, care la faza pe oraș a campionatului republican pe echipe s-a clasat, la mare luptă, pe locul II, după echipa Medicina, deținătoarea locului III, pe țară, în campionatul național. Iată doar cîteva fapte care vin să creioneze și să explice succesele unui club sportiv frunțas, despre care s-a dus vestea în întreaga țară.

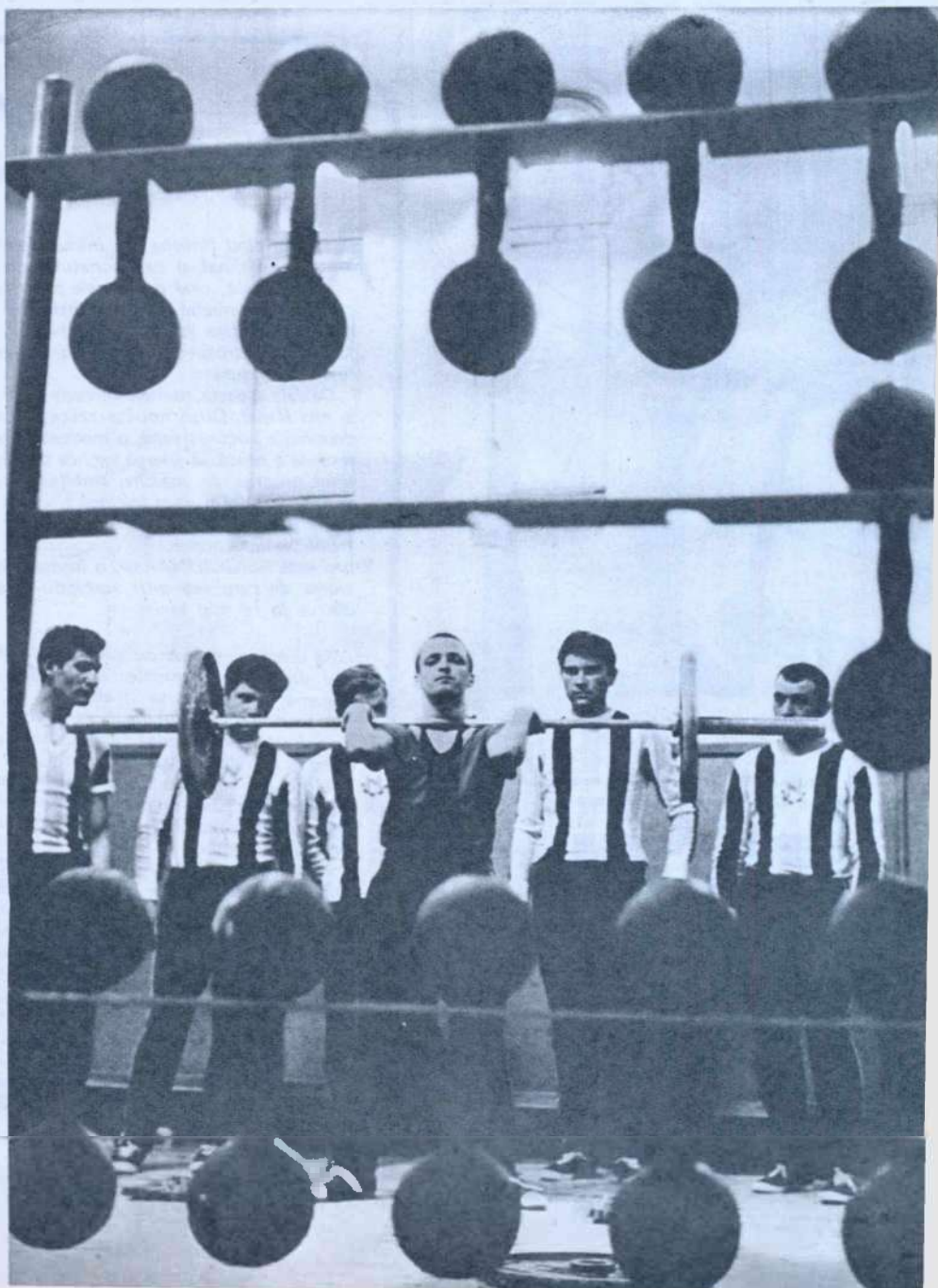
G. Șt.

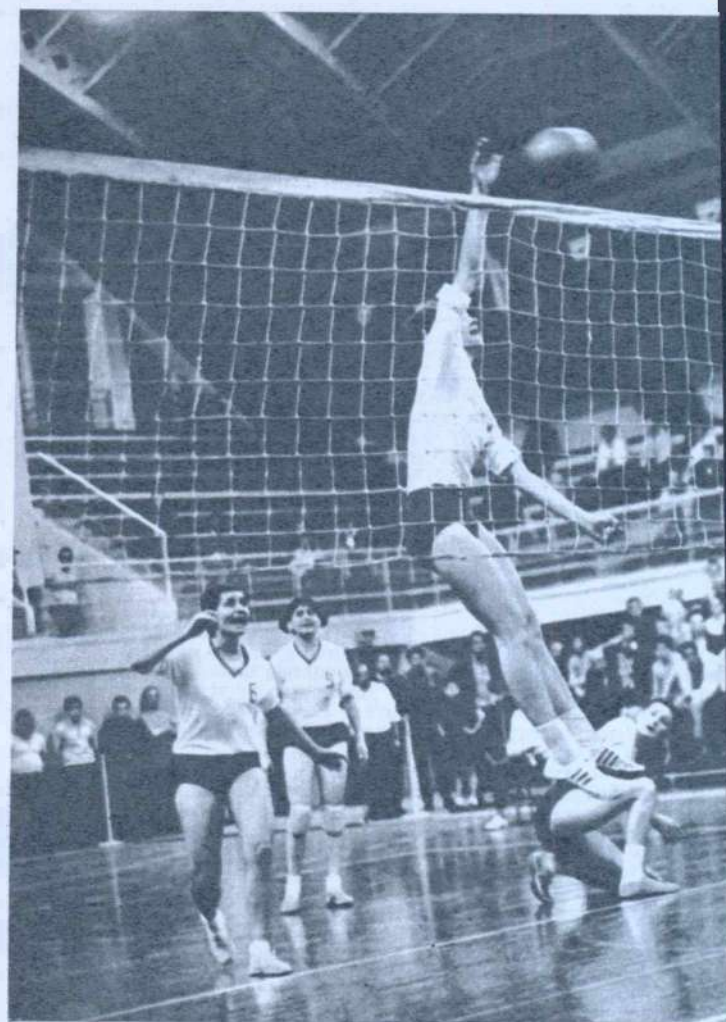
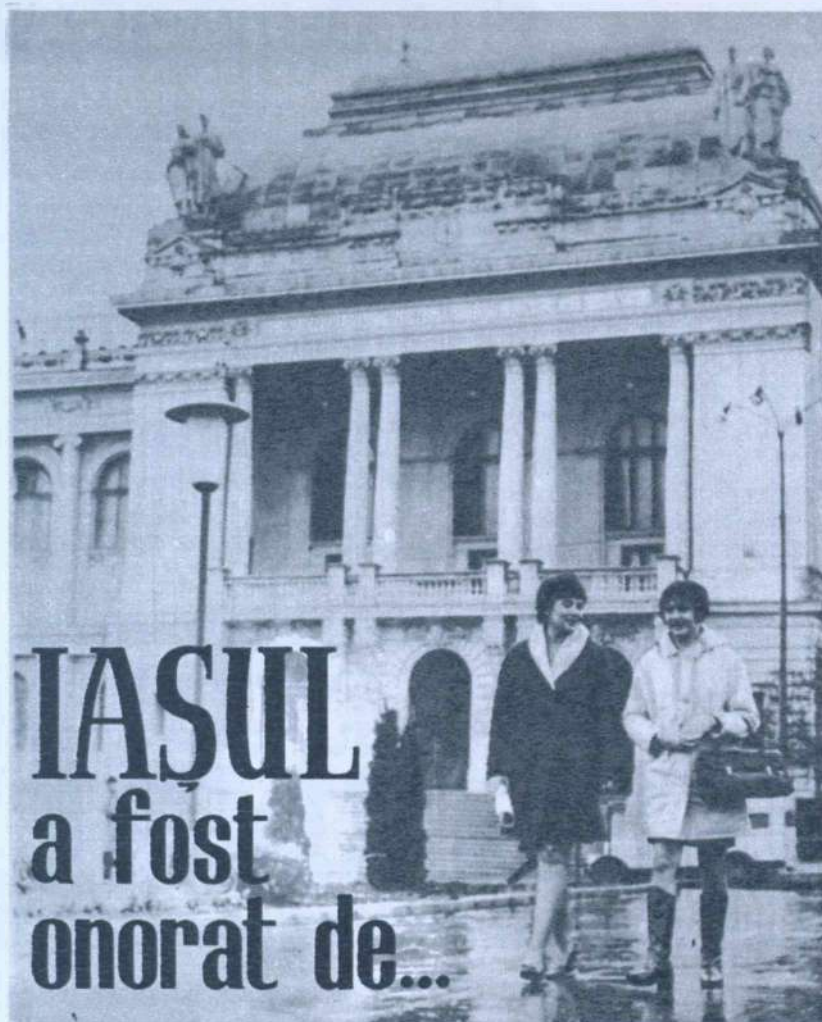
Antrenorul Mircea Bldiu supraveghează desfășurarea antrenamentului la lupte efectuat de sportivii frunțași ai clubului Nicolina.

LAURII NICOLINEI

La Nicolina, întrecerea pentru desemnarea celui mai «voinic om din uzină» a început. Printre candidații la titlu s-au numărat și tinerii din fotografia noastră: Ionel Pădureanu, ucenic, Virgil Sandu, Ilie Daneș și Ioan Păvăloaie, tătăcuși, și Nistor Benone, sudor, care urmăresc, deocamdată, demonstrația instructorului.

ACESTE FETE

Acum, când furtuna din inimile fetelor, stîrnită de turneul final al campionatului național de volei, s-a potolit; cînd dintre cele patru echipe fruntașe care s-au încumetat să opună rezistență vicisitudinilor disputei sportive «spiritul de echitate» și-a desemnat favorita, o retrospectivă, adusă drept omagiu învingătoarei, se impune.

De data aceasta, numele «afesei» nu mai este Dinamo și nici Rapid. După nouăsprezece ani neîntrerupți de dominație bucureșteană, o modestă asociație sportivă ieșeană a reușit să spargă vechile tipare, modelîndu-și unul propriu, pe măsura ambiției care a înaripat-o și care a ajutat-o să-și înfrîngă timiditatea, spulberînd astfel iluziile unor reprezentative de cluburi cu pretenții. Numele nou echipe campioane de volei a României este **PENICILINA**-Iași, o formație în plină ascensiune, de care veți auzi vorbindu-se de aici înainte din ce în ce mai insistent.

Să urmărim echipa campioană într-unul dintre cele mai dramatice momente: confruntarea cu formația Dinamo, principala sa rivală.

În cadrul turneului final, în prima întâlnire dintre cele două protagoniste, dinamovistele au adus Penicilina în situația de «șah mat» în numai patru... seturi. «Se mai întîmplă. Ne-a mai rămas o șansă și fiți convinși că pe aceasta nu o vom pierde» — ne mărturisea, cu optimism, la sfîrșitul meciului, antrenorul Nicolae Roibescu.

Ultima zi a turneului, ultimul joc, ultimele speranțe atîl de o parte cît și de cealaltă. Punctează Penicilina, dar Dinamo egalează. Se înregistrează 1-1, 3-3, 4-4, 5-5, 13-13. Cu un plus de concentrare, Penicilina cîștigă setul. Se schimbă terenurile. Se schimbă și aspectul jocului. Penicilina pierde setul al doilea la 10. Atacul dinamovistelor, concretizat prin «bombele» Mariane Popescu și ale Helgăi Bogdan, nu poate fi slopat de blocajul jucătoarelor din Iași. În plus, una dintre fetele de bază ale Penicilinei, Aurelia Căuneș, nu se simte bine și pierde mingi în mod copilăresc. Urmează setul trei. Învinsele vor parcă să dovedească

de ce sînt capabile. Florentina Itu, Lucia Dobrescu, Carolina Nan, trag necruțător și marchează punct după punct, iar Căuneș se revanșează obținînd cîteva puncte din... serviciu. Ieșencele cîștigă setul la 6. Din nou schimbare de teren și din nou dinamovistele termină biruitoare. Dar, după cîte emoții!

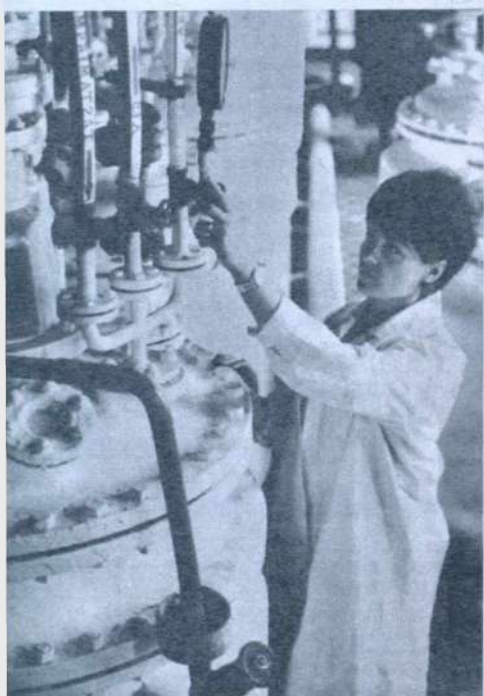
Ultimul set pune față în față două echipe hotărîte să nu lase din mină victoria. Pentru unele ea ar fi venit să rotunjească numărul titlurilor de formație campioană națională, iar pentru celelalte ar fi însemnat marea onoare de a sparge gheața în lupta de afirmare a echipelor ieșene. Și Penicilina a spart gheața. A cîștigat ultimul set într-o manieră de mare campioană.

* REPORTAJUL *
* NUMĂRULUI 10 *

A întrecut formația Dinamo cu 15-10, după o luptă de uzură fantastică, cu nesfîrșite schimbări de serviciu, cu mingi «bombă», trase de dinamovistele Lia Iliescu sau Mariana Popescu, puncte gata făcute, dar salvate miraculos, din poziții imposibile, de către Nan, Chirișescu, Zabara sau Bincheci. Iașul a învins. Pe teren, fetele, cu pumnii la ochi, plîngeau de fericire. Suporterii le îmbrățișau. Nicu Roibescu a fost ridicat pe brațe și purtat, în triumf, în jurul terenului. În mijlocul sălii Floreasca s-a încins Hora Unirii...

Care a fost drumul parcurs de echipa Penicilina pînă în ziua de grație, cînd a obținut această frumoasă victorie?

1962. Nicolae Roibescu, un fost jucător de volei al clubului sportiv Știința Iași, a fost angajat ca merceolog la Fabrica de antibiotice Penicilina. În marea sa dragoste

Operatoarea chimistă Ana Chirișescu în... exercițiul funcțiunii.

La bibliotecă, în prezajna examenelor: Aurelia Căuneș și Ana Zabara.

CAMPIOANELE ȘI MINI - BIOGRAFIILE LOR

AURELIA CĂUNEI — 23 de ani, 1,74 m înălțime, 67 kg, studentă anul III Educație fizică, laborantă, componentă a lotului național.

FLORENTINA ITU-DEMETRIU, 22 de ani, 1,75 m, 63 kg, absolventă de liceu, laborantă, componentă a lotului național, căsătorită.

VIORICA GOIA-BINCHECI, 24 de ani, 1,68 m, 61 kg, absolventă a Facultății de Educație Fizică, laborantă, componentă a lotului național, căsătorită.

LUCIA DOBRESCU, 26 de ani, 1,76 m, 65 kg, elevă clasă a XII-a la seară, laborantă, componentă a lotului național.

ANA CHIRIȚESCU, 24 de ani, 1,64 m, 58 kg, elevă clasă a XII-a la seară, operatoare chimică.

CAROLINA NAN, 23 de ani, 1,71 m, 65 kg, studentă anul III Științe Economice.

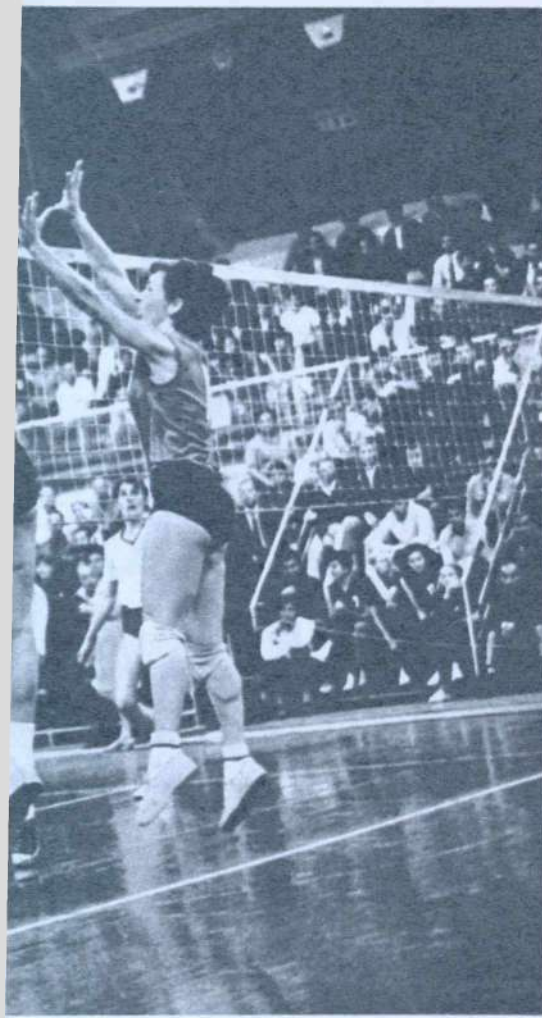
ANA ZABARA, 31 de ani, 1,68 m, 79 kg, studentă anul IV Facultatea de Educație Fizică, operatoare chimică.

MARILENA CÎRȚAN, 18 ani, 1,75 m, 71 kg, studentă anul I Facultatea de Construcții.

DOINA APOSTU, 18 ani, 1,68 m, 60 kg, elevă clasă a XII-a.

Imaginea din stînga: un aspect din timpul desfășurării ultimei partide a turneului final: Penicilina Iași — Dinamo București (3—2). În dreapta: 7 secvențe surprinse pe peliculă din timpul și după terminarea acestei dramatice partide. Obiectivul aparatului de fotografiat a fixat banca de rezerve, galeria ieșeană și bucuria dezînțucită a victoriei cu plinseta, îmbrățișări și cu antrenorul Nicolae Roibescu, purtat în triumf.

Foto: Ion MIHĂICĂ

MINUNATE...

entru volei, Roibescu pune bazele unei echipe feminine, pe care își ia angajamentul s-o pregătească în calitate de instructor voluntar. În echipă sînt selecționate Aurelia Căunei, Greta Marcu, Natalia Dănăilă, Mona Pure și altele.

1963. Echipa Penicilina participă la jocurile de calificare pentru divizia B. Cîștigă faza pe orăș, apoi faza de regiune (eliminînd cu 3—0 Bacăul, Galațiul și Ucea), iar în turneul final, în compania Corvinului Ieva, Progresului Tîrgoviște și a Flamurei Roșii București, se clasează pe primul loc, promovînd cu brio în divizia B.

1964. Penicilina activează în B, la început modest, apoi cu un finis care-i face pe specialiștii să-i întrevadă în mare viitor. De altfel, jocurile bune din final îi aduc în clasamentul campionatului un onorabil loc patru.

1965. Odată lansate, jucătoarele Penicilinei se hotărăsc să pornească în marș triumfal spre divizia A. Printr-un adevărat tur de forță ieșenele reușesc să învingă toate partenerile de joc, mai puțin formația Progresul Tîrgoviște și, astfel, își văd marele vis împlinit. La campionatul de volei ediția...

...1966, printre echipele care luptă pentru titlul suprem. Întîlnim și formația Penicilina Iași. Acum, în familia voleibalistelor ieșene își fac apariția Ana Chirițescu, Carolina Nan și Ana Zabara. Ultima, avînd un plus de experiență, devine căpitanul echipei. O perioadă de timp, Zabara activase în echipa C.P.C.S. Locul 7 ocupat de Penicilina Iași în clasamentul campionatului, ediția 1966, a fost apreciat de către tehnicienii drept satisfăcător.

Ca un eveniment deosebit în acest an menționăm căsătoria jucătoarei Florentina Itu.

1967. Penicilina Iași ocupă în clasamentul campionatului un excelent loc 3, fiind declarată cea mai bună formație din provincie. Și tot un titlu de „cea mai bună” îl obține și jucătoarea Aurelia Căunei care, la turneul final de la Constanța, a fost decretată (cu diplomă în regulă) drept cea mai bună trăgătoare a țării.

Echipa își întărește forțele prin cooptarea altor și altor jucătoare: Lucia Dobrescu, Viorica Goia-Binccheci...

Evenimente? Goia se mărită și ea, iar la sărbătoarea echipei participă, în calitate de nașă, și directoarea fabricii de antibiotice, biolog Veronica Ardeleanu.

1968. De data aceasta, cu un plus de experiență, echipa Penicilina Iași obține în campionat tot locul 3, dar cu un punctaj mai bun. În jocurile de acasă, Penicilina nu a pierdut nici un punct.

Întîlniri internaționale: Penicilina—Japonia 0—3 (joc foarte strîns), Penicilina—Mexic 2—3, Penicilina—U.R.S.S. 2—3, Penicilina—Polonia 2—3, Penicilina—R.D.G. 2—3, Penicilina—Bulgaria 3—1. Ultimele patru jocuri au avut loc la Varna și au contat pentru rivalitatea Penicilinei drept criterii de verificare înaintea J.O., la care U.R.S.S. s-a clasat pe primul loc, iar echipa Poloniei pe locul trei. Rezultate remarcabile a mai obținut Penicilina și în fața formației R.P.D. Coreene, precum și a altor șapte echipe străine participante la un turneu la Lodz (Polonia).

1969. Din nou locul 3 în campionatul național, deși de data aceasta, la turneul final, Penicilina s-a prezentat la egalitate de înfrîngeri (cite două) cu formațiile Dinamo și Rapid București. Consolarea pentru locul 3 obținut la această ediție: rezultatele foarte strînse cu fruntașele voleiului românesc — Dinamo și Rapid (2—3, în ambele jocuri).

Succese internaționale: Penicilina—Start Lodz 3—1, și 3—1. La Belgrad, Steaua Roșie—Penicilina 0—3. Reprezentativa Iugoslaviei—Penicilina 0—3. Și acestea nu sînt singurele victorii internaționale ale Penicilinei marcate în anul 1969. Au mai fost și altele și ele vor continua și pe viitor să încununeze munca fără preget dusă de fetele Penicilinei, alături de harnicul lor antrenor. Dovada? Recentul titlu de campioană de volei a României, care a luat drumul lașului dînd noi speranțe spre îndeplinirea visurilor de succese ale acestor minunate fete. Bravo, Penicilina!

G. ȘTEFĂNESCU

VOINICII DE 48 Kg

Finalele campionatului național de lupte libere au prilejuit dispute interesante și la categoria sportivilor de 48 kg. Angajați într-o luptă indrăgănită, «jocheii» de pe saltea (în imagine Albu de la Rapid și Paraschiv de la Dinamo) au pus adesea probleme serioase arbitrilor. Dar cei doi sportivi, care împreună cântăresc doar 96 kg., au respectat... cuminți hotărârile pe care arbitrul le-a dat cu... greutatea celor 125 de kilograme ale sale.

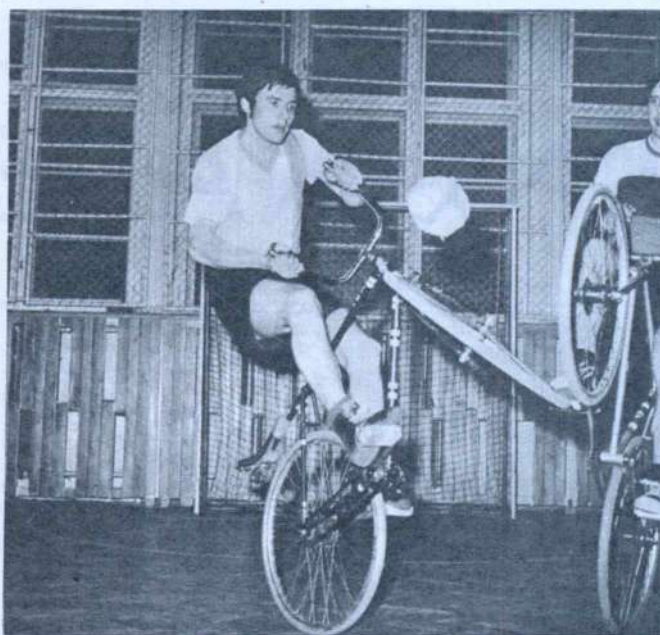
„PRINDE FATA”

Cu prilejul inaugurării unui nou hipodrom în Kișinev, cei peste 5 000 de spectatori aflați în tribune au urmărit cu mare interes și jocul călare național Kirghiz, «Kiz kuv» (Prinde fata), pe care l-au oferit călăreții din R.S.S. Kirghiză, invitați la festivitatea sportivă prilejului de inaugurarea noului hipodrom, la care au participat cei mai buni călăreți din toate republicile unionale.

SPORT cocteil

CICLO-BAL

Ca și când nu ar fi fost suficient fotbalul, în unele țări europene a apărut și s-a dezvoltat un nou sport derivat din acesta. Este vorba de ciclo-bal, un fel de frate... mecanizat al fotbalului. Jucătorii sînt cicliști virtuoși, jonglînd balonul cu roțile bicicletelor. Iată în fotografie două vedete ale ciclo-balului din R.S. Cehoslovacă, frații Jindra și Jan Pospisil, din Brno. Ei se pregătesc acum pentru campionatul mondial de ciclo-bal (există și așa ceva!), la care vor participa reprezentative din Belgia, Franța, Danemarca, R.D.G., R.F.G., Austria, Elveția, R.P. Polonă, Suedia și Italia.

MICROMOTIVE SPORTIVE

- Nevasta ține cu România, eu țin cu nevasta.
- Avem fotbaliști de marcă, zise un filatelist.
- În Mexic, cu apărări «safieri» nu se face nici o... brinză.
- Un mucalit: în Mexic «leul britanic» va face... bani?!?
- Am un televizor, mai iau unul, să văd cît mai multe... goluri.
- Fiînd aerul rar, în Mexic e greu să-ți dai... aere.
- În Mexic o să plouă cu goluri? Nu știu, ce-s... meteorolog?

Titii GHEORGHIU - Vaslui

Desen de **Octavian COVACI**

COSTACHE Î LA RHEINHAUSEN

Valoarea handbalului românesc e recunoscută în toată lumea. Numeroși tehnicieni ai jocului la semicerc din țara noastră sînt solicitați peste hotare. De curînd echipa vest-germană E.V.S. Rheinhausen are un antrenor nou: fostul jucător dinamovist Mircea Costache I. El va antrena această formație și chiar va juca alături de handbaliștii de la E.V.S. Rheinhausen, care activează în liga B la handbal în 11. Unul dintre obiectivele lui Mircea Costache I, pe care îl puteți vedea în mijlocul noilor săi elevi și coechipieri, este să-i... învețe pe aceștia să joace și în «7».

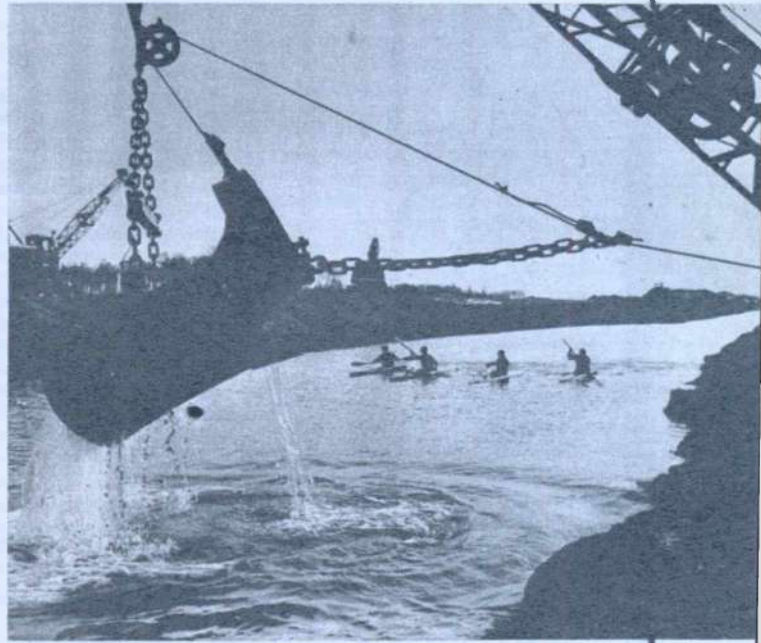

LINIȘTEA DINAINTEA FURTUNII

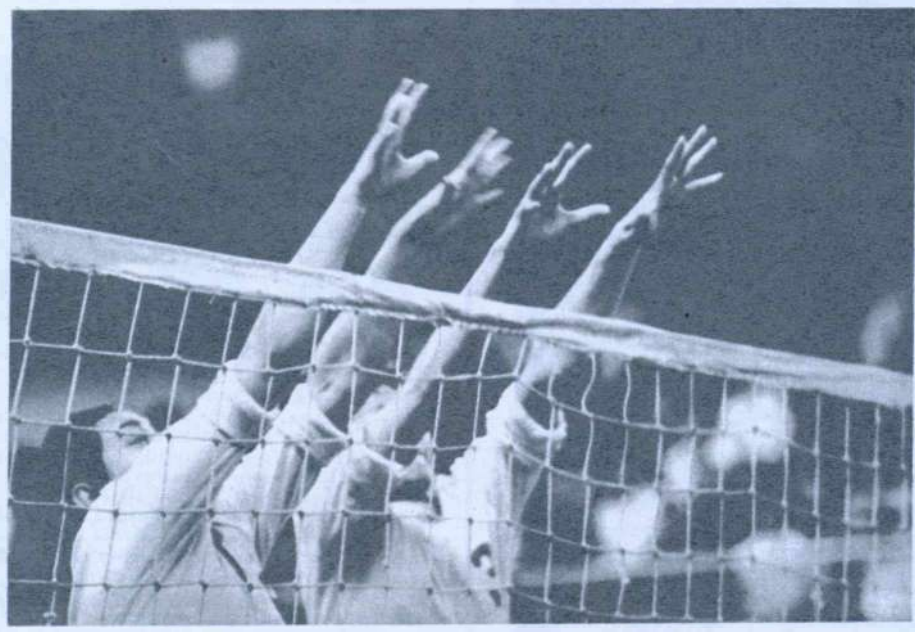
Ajunși la Guadalajara, fotbaliștii noștri au constatat fără plăcere că le este somn ziua și că nopțile nu prea pot dormi. Așa a fost în primele zile de acomodare, când momentele de relaxare ca cel din fotografie au fost destul de dese. Lucescu, Dan și compania par foarte liniștiți. Liniștea dinaintea furtunii...

J.O. MEREU ÎN ACTUALITATE

Așa arată în prezent canalul pe care vor avea loc întrecerile olimpice de caiac-canoe din 1972, găzduite de orașul Munchen. Un șantier imens pe care se lucrează cu utilaje grele. Această importantă bază sportivă, pista de apă a canoelor și caiacelor olimpice, va fi gata la sfârșitul acestei veri.

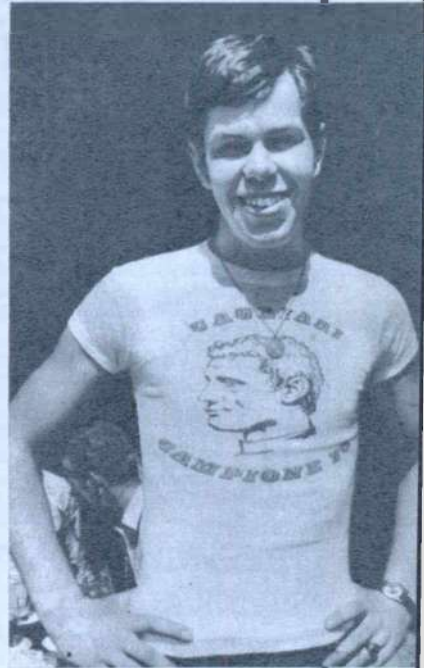

„BARAJ VIU”

Așa și-a intitulat imaginea alăturată fotoreporterul nostru Ion Mihăică. Deosebit de spectaculos, voleiul oferă cu generozitate numeroase faze în care brațele viguroase și îndemnatice ale sportivilor sînt adesea subiectul inspirației artiștilor fotografi, așa cum se poate vedea și din fotografia colegului nostru.

„ZEUL” RIVA

8 GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli pentru amuzamentul și spiritul dumneavoastră de observație. Vă dorim succes în descoperirea lor.

În urmă cu foarte puțin timp, «Inter» era echipa cu cei mai mulți suporteri din Italia. Dar cum în fotbal la... modă sînt doar învingătorii, suporterii s-au «transferat» la noua echipă campioană — Cagliari. Tinerii «stifosi» nu mai poartă acum culorile formației în care a strălucit Mazzola ci, după cum se poate vedea, tricouri cu chipul noului «zeu» al fotbalului italian, Riva. Oare acestuia cine îi va lua locul?

ATLETISMUL

(urmăre din pag. 3)

• **ATLETISMUL ESTE CONSIDERAT UN SPORT DE BAZĂ, MAI ALES ÎN LEGĂTURĂ CU ATRIBUTELE SALE BIOLOGICE ȘI PEDAGOGICE.** Dintre acestea, menționăm: contribuție însemnată în dezvoltarea calităților fizice de bază — rezistență, viteză, forță și îndemnare. **REZISTENȚA — VITEZA — DETENȚA**, acest triunghi de calitate importantă, atât în aprecierea potențialului biologic al oricărui cetățean, cât și în sportul competițional, se formează îndeosebi cu ajutorul alergărilor și săriturilor; contribuție de seamă în dezvoltarea fizică armonioasă. **ALERGĂRI — SĂRITURI — ARUNCĂRI — UN ADEVĂRAT PROGRAM DE EDUCAȚIE FIZICĂ MULTILATERALĂ** înseamnă: solicitarea și implicit dezvoltarea trenului superior și inferior al corpului, a marilor funcțiuni (respirația și circulația, mai ales prin alergări), forței picioarelor (alergări — sărituri), forței brațelor (aruncări), centurii abdominale (alergări, sărituri); călirea organismului, prin faptul că atletismul este egal cu efort în aer liber, sub influența factorilor naturii; contribuție la formarea personalității tinerilor. Atletismul constituie o excelentă școală a voinței, disciplinei, perseverenței, loialității, efortului; în societatea modernă atletismul constituie o formă compensatorie însemnată în combaterea influențelor negative ale muncii în spații închise și sedentarismului;

• **ATLETISMUL ESTE UNUL DIN CELE MAI ACCESIBILE SPORTURI.** Aceasta cu condiția ca noțiunea de atletism să nu ne sugereze stadion cu pistă de tartan, saltele speciale la săritura în înălțime, prăjini din diferite materiale etc., condiții necesare atletismului de înaltă performanță. Noțiunea de atletism de masă ar trebui să ne sugereze alergările în teren variat (crosul), săriturile în lungime și înălțime la groapa de nisip, alergările de viteză, de semifond și fond — probe care se pot practica în orice asociații sportive de la orașe și sate;

• **ATLETISMUL CONSTITUIE PRINCIPALUL SPORT LA JOCURILE OLIMPICE ȘI UNA DIN CELE MAI IMPORTANTE RAMURI ÎN ACTIVITATEA COMPETIȚIONALĂ** deoarece are o bogată tradiție. Chiar în programul J.O. antice probele atletice se bucurau de mare stimă (primul învingător — olympionike, la ediția I a J.O. antice — anul 776 î.e.n. a fost un atlet, alergătorul Coroebos). În toate edițiile J.O. moderne, începând de la prima Olimpiadă — Atena 1896, probele de pe stadion au reprezentat nucleul central al celei mai mari competiții din lume; numărul mare al probelor și reglementul de participare (3 sportivi de probă) fac ca la atletism să se acorde cel mai mare număr de medalii olimpice; performanța se apreciază prin cel mai obiectiv verdict — performanța însăși (arbitrajul nu influențează rezultatul); o luptă strânsă într-o aler-

gare de 100 m, 400 m, 3 000 m obstacole, săritura în înălțime, aruncarea discului etc. constituie un spectacol de mare valoare morală, estetică și psihologică, o sursă de trăiri și satisfacții intense pentru sportivi și zeci de mii de spectatori.

Pentru cunoașterea mai exactă a atletismului de către masele de iubitori ai sportului menționăm câteva elemente: probe atletice — 38 (24 masculine, 14 feminine); concursurile în teren acoperit (sală) se dispută la 21 probe (12 masculine și 9 feminine); grupe de probe: alergări de viteză, de semifond, de fond, marș, garduri, obstacole, sărituri, aruncări, poliathlon; după caracterul eforturilor, probele atletice pot fi împărțite în 5 grupe: alergări de viteză, săritură în lungime și triplu salt; alergări de semifond; alergări de fond și marșul; săritură în înălțime și cu prăjina; aruncările; cele mai importante competiții internaționale — J.O., campionatele europene, Cupa Europei (la atletism nu există campionate mondiale), balcaniadele, alte competiții regionale; cele mai importante competiții republicane — campionatul individual, campionatul pe echipe (divizia A și B), campionatul individual al juniorilor (mari și mici), campionatul de sală (seniori și juniori), campionatul de cros, campionatul școlar, campionatul universitar, crosul tineretului.

Federația internațională de atletism este organismul sportiv cu cele mai multe țări afiliate — 134, prin aceasta confirmându-se faptul că atletismul este sportul cel mai răspândit în lume; în țara noastră este practicat în toate județele — 449 secții afiliate; la J.O. atletismul românesc poate fi socotit unul din cele mai «productive» sporturi (îndeosebi la ultimele două ediții — Tokio și Mexico) — 5 medalii de aur, 2 de argint și 2 de bronz.

În final, câteva probleme ale atletismului nostru care se cer cunoscute și sprijinite în a fi rezolvate de către toți cei care îndrăgesc acest sport: pentru ca hotărârea privitoare la obligativitatea atletismului în toate școlile să devină realitate se impune îmbunătățirea metodelor de predare a atletismului în rândul copiilor și juniorilor, mai ales în direcția amplificării laturilor ei atractive (metoda jocului, întrecerilor) și a neferțării rezultatelor la o vârstă timpurie; acțiuni continue de depistare a talentelor; acțiuni speciale pentru probele unde rezultatele atleților noștri sînt slabe; adăncirea specializării antrenorilor pe un grup de probe; specializarea județelor și cluburilor pe câteva probe, în care să se obțină performanțe de nivel internațional; amenajarea în fiecare județ a cel puțin unui teren numai pentru atletism (ca acela de la Centrul «23 August» — București); creșterea numărului de sportivi de categoria I și maestru; folosirea pe scară largă a crosurilor — mijloc simplu de pregătire fizică a maselor de tineri; propagandă vie, sugestivă, care să se folosească mai mult de atributele mai sus menționate.

IOAN DUDILĂ —

Reșița. Felicitărilor adresate de dumneavoastră, în numele unui grup de suporteri, le alăturăm urările noastre de ferice pentru tinerii căsătoriți Ioan Negovan, portarul echipei de handbal Universitatea Cluj și soției sale Lucia. După cum vedeți, am publicat cu plăcere... faza decisivă a fericitului eveniment, pe care am avut-o la dispoziție datorită amabilității dumneavoastră.

NOTIA
CU
scrisoni

tului că nu-l mai întinzi instalat la intrarea vreunei artere de circulație. În privința «cadioptru»-lui, obiect cu care trebuie dotate bicicletele, după cum singur spuneți, i-ați putut identifica semnificația. Este vorba, bineînțeles, de strălucitorul «ochi de pisică».

JEAN PETRESCU —

Județul Arad, Livova. Str. Matei Corvin nr. 30, dorește să facă schimb de fotografii sportive. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

ION SACALOVSKI —

satul Visterna. Celebrul boxer american Jack Dempsey a cucerit titlul de campion mondial la toate categoriile în anul 1919, la 4 iulie, învingându-l prin K.O. în rundul trei pe Jess Willard. A pierdut acest titlu după șapte ani, la 23 septembrie 1926, în fața lui Tunney, care a câștigat la puncte, după un meci în 10 reprize. Ne mai întrebați «Cum se numește boxerul care cu o lovitură l-a aruncat din ring pe Jack Dempsey?» Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Dempsey a fost un pugilist de o rezistență formidabilă, dovadă și faptul că în toată cariera sa nu a pierdut decât un singur meci prin K.O. Acest lucru s-a petrecut la 13 februarie 1917, performanța fiind realizată de Jim Flynn, învingător prin K.O. în primul rund.

IOAN POPA —

Brașov. Deci, clubul Dinamo București, care ar trebui să fie interesat să-și facă cit mai mulți prieteni, nu vă răspunde la scrisori!... Regretabil. În legătură cu faza de baschet de care amintim, nu există nici un dubiu: dumneavoastră aveți dreptate.

Petrus

PETRE MĂNDOLU —

Craiova. După cum se poate vedea, nu am uitat să prezentați «clocma echipa României și ea participând la Campionatul mondial de fotbal din Mexic». Acest număr prezintă pe larg pe reprezentanții noștri, de la care așteptăm — ca și dumneavoastră — o comportare onorabilă pe stadionul din Guadalajara.

ION STOICA —

Baia Mare. Regretăm, dar redacția nu dispune de un depozit de reviste vechi pentru a vă putea procura numerele solicitate. Un abonament (îl poate face chiar și vărul pe care doriți să-l ajutați) ar rezolva în viitor aceste... mici neplăceri.

MIA RADU —

București. Fără îndoială că scrisorile venite de acasă le vor face o mare plăcere fotbalistilor noștri aflați la Campionatul mondial. Iată adresa unde le puteți scrie: **MEXIC, GUADALAJARA, HOTEL GRAN.**

RODICA SEGARCEANU —

Brăila. Portarul echipei Rapid și al reprezentativei noastre, Necula Rădu-

canu, îi puteți scrie fie pe adresa clubului (Calea Giulești nr. 10, București), când se va întoarce din Mexic, fie — dacă sînteți grăbită — la Guadalajara. Dacă alegeți cea de a doua alternativă, vedeți răspunsul de mai sus.

NICOLAE TUȚĂ —

Pitești. 1) Iată echipele victorioase în cele opt ediții de pînă acum ale Campionatului mondial de fotbal: **Uruguay (1930 și 1950), Italia (1934 și 1938), R.F. a Germaniei (1954), Brazilia (1958 și 1962), Anglia (1966).** 2) E acit de greu să stabilim care a fost cel mai bun fotbalist al tuturor timpurilor încit... preferăm să aflăm părerea dumneavoastră în această privință. 3) Clubul Dinamo Pitești, actualul F.C. Argeș, a fost înființat în anul 1953.

VOVA IONESCU —

București. Vă mulțumim pentru bunele dv. aprecieri, referitoare la materialul «Bicicleta, un pericol pentru circulație?», apărut în nr. 7 al revistei. Indicatorul albastru care permite circulația bicicletelor pe anumite trasee își păstrează valabilitatea în ciuda fap-